

opusdei.org

Posolstvo pápeža Františka k 52. svetovému dňu modlitieb za duchovné povolania

Prinášame vám v plnom znení posolstvo pápeža Františka na tému EXODUS ako základná skúsenosť povolania.

25.04.2015

Drahí bratia a sestry!

Štvrtá veľkonočná nedeľa nám predkladá obraz Dobrého pastiera,

ktorý pozná svoje ovce, volá ich, živí a vedie. Už viac ako päťdesiat rokov prežívame v túto nedeľu Svetový deň modlitieb za povolania. Zakaždým nám pripomína, ako je dôležité modliť sa, aby „Pán žatvy... poslal robotníkov na svoju žatvu“ (Lk 10, 2). Tento príkaz Ježiš vyslovuje v súvislosti s misijným poslaním; okrem dvanástich apoštolov povolal ďalších sedemdesiatich dvoch učeníkov a po dvoch ich rozosiela na misiu (porov. Lk 10, 1 – 16). Cirkev je vskutku „svojou povahou misionárska“ (Ad gentes 2) a kresťanské povolanie sa nemôže narodiť inde ako vo vnútri misijnej skúsenosti. Počúvať a nasledovať hlas Krista, Dobrého pastiera, nechávať sa ním pritiahnúť, viesť a zasvätiť mu svoj život teda znamená, že umožníme Duchu Svätému, aby nás uviedol do misionárskej dynamiky a vzbudil v nás túžbu a radostnú odvahu ponúknuť a nasadiť svoj život pre vec nebeského kráľovstva.

Ponúknuť svoj život s takýmto misionárskym postojom je možné len vtedy, ak sme schopní vychádzať zo seba. Pri 52. Svetovom dni modlitieb za povolania by som preto chcel uvažovať práve o tomto špecifickom „exode“, akým je povolanie alebo, lepšie povedané, naša odpoveď na povolanie, ktoré nám dáva Boh. Keď počujeme slovo „exodus“, naše myšlienky sa hneď uberajú k počiatkom podivuhodnej histórie lásky medzi Bohom a ľuďom jeho detí, tej histórie, ktorá prechádza dramatickými dňami egyptského otroctva, povolaním Mojžiša, oslobodením a putovaním do zaslúbenej zeme. Kniha Exodus – druhá kniha Biblie – ktorá o tejto histórii rozpráva, je podobenstvom celej histórie našej spásy aj základnou dynamikou kresťanskej viery. Prechod z otroctva starého človeka k novému životu v Kristovi je spasiteľským dielom, ku ktorému prichádzame prostredníctvom viery

(Ef 4, 22 – 24). Takýto prechod je pravým a skutočným „exodom“, je to cesta kresťanskej duše a celej Cirkvi a rozhodné nasmerovanie života na Otca.

Pri koreni každého kresťanského povolania sa nachádza takýto základný pohyb prežívania viery: veriť znamená oslobodzovať sa od seba, vychádzať von z pohodlnosti a tvrdosti vlastného ja, aby sme zamerali svoj život na Ježiša Krista a tak ako Abrahám opustili svoju krajinu a vydali sa na púť s dôverou a s vedomím toho, že Boh nám ukáže cestu do novej krajiny. Toto „vyjdenie“ nemožno chápať ako pohrdanie svojím vlastným životom, svojím cítením a svojím človečenstvom. Naopak, kto sa vydá na cestu nasledovania Krista, nájde život v hojnosti tým, že seba samého dáva úplne k dispozícii Bohu a jeho kráľovstvu. Ježiš hovorí: „Každý, kto opustí domy alebo bratov a sestry,

alebo otca a matku, alebo deti, alebo polia, dostane stonásobne viac a bude dedičom večného života“ (Mt 19, 29). To všetko má svoje hlboké korene v láske. Kresťanské povolanie je predovšetkým povolaním lásky, ktorá človeka priťahuje, vedie ho za svoje hranice, odvádza ho od sústredenia sa na seba a podnecuje „neustály exodus z ja, uzatvoreného do seba samého, k jeho oslobodeniu v darovaní sa a práve tým aj v znovunájdení sa, ba až k objaveniu Boha“ (Benedikt XVI.: Deus caritas est 6).

Skúsenosť exodu je typickou paradigmou kresťanského života predovšetkým u toho, kto prijíma povolanie venovať sa zvlášť službe evanjeliu. Spočíva v stále obnovovanom postoji konverzie a premeny, v zotrúvaní na ceste, v prechádzaní zo smrti do života, ako tomu je, keď slávime každú liturgiu – je to veľkonočná dynamika. Od

povolania Abraháma až po Mojžišovo, od putovania Izraela púšťou cez obrátenie ohlasovanom prorokmi až po Ježišovu misijnú cestu, ktorá vrcholí jeho smrťou a zmŕtvychvstaním, je povolanie v zásade Božím konaním, ktoré nám umožňuje vychádzať z našej pôvodnej situácie, oslobodzuje nás od každej formy otroctva, vytrháva nás z našich návykov a z ľahostajnosti a premieta nás do radosti zo spoločenstva s Bohom a s bratmi. Odpovedať na Božie volanie teda znamená umožniť mu, aby nás on nechal vychádzať z našej falošnej stability, aby sme sa mohli vydať na cestu k Ježišovi Kristovi, prvému a poslednému cieľu nášho života a nášho šťastia.

Dynamika exodu sa netýka len osôb povolaných ako jednotlivcov, ale misijnej a evanjelizačnej činnosti celej Cirkvi. Cirkev je naozaj verná svojmu Majstrovi do tej miery, do

akej je cirkvou, ktorá „vychádza von“, ktorá sa nezaoberá sama sebou, svojimi štruktúrami a svojimi výdobytkami, ale skôr dokáže kráčať, pohybovať sa, stretávať sa s Božími deťmi v ich reálnej situácii a súcitiť s ich ranami. Boh vychádza zo seba v trojičnej dynamike lásky, načúva biede svojho ľudu a zasahuje, aby ho oslobodil (Ex 3, 7). K takémuto spôsobu bytia a konania je Cirkev povolaná: má byť cirkvou, ktorá vychádza v ústrety človeku, hlása oslobodzujúce slovo evanjelia, s Božou milosťou lieči rany na duši i na tele a zdvíha chudobných a núdznych.

Drahí bratia a sestry, tento oslobodzujúci exodus ku Kristovi a k bratom tiež predstavuje cestu k plnému pochopeniu človeka a k ľudskému a spoločenskému rastu v dejinách. Vypočuť a prijať Pánovo volanie nie je len osobnou a vnútornou záležitosťou, ktorú

môžeme zameniť za chvíľkovú emóciu; je to konkrétne, reálne a totálne úsilie, ktoré zahrňa celý náš život a kladie ho do služieb budovania Božieho kráľovstva na zemi. Kresťanské povolanie, zakorenené v kontemplácii Otcovho srdca, nás preto zároveň vedie k solidárnej angažovanosti so snahou o oslobodenie bratov a sestier, predovšetkým tých najchudobnejších. Ježišov učeník má srdce otvorené k nekonečnému horizontu a jeho vnútorný vzťah s Pánom nikdy nie je útekem od života a od sveta, ale naopak, „je zo svojej podstaty spoločenstvom misijným“ (František: Evangelii gaudium 23).

Dynamika exodu smerom k Bohu tak človeku naplňa život radosťou a zmyslom. To by som chcel povedať predovšetkým tým najmladším, ktorí dokážu byť disponibilní a veľkorysí aj vzhľadom na svoj vek a hľadajú do budúcnosti, ktorá sa otvára pred ich

očami. Pohľad do neznáma a starosti o budúcnosť aj neistoty každodenného života mnohokrát prinášajú riziko, že sa ich rozlet ochromí a ich sny prekazia; niekedy prichádzajú až k myšlienke, že nemá zmysel sa pre niečo nasadzovať a že Boh kresťanskej viery obmedzuje ich slobodu. Nie, drahí mladí, nemajte strach vychádzať zo seba a vydávať sa na cestu! Evanjelium je slovo, ktoré oslobodzuje, premieňa a robí váš život krajším. Ako krásne je nechať sa prekvapiť Božím volaním, prijať jeho slovo, nasledovať svojimi krokmi Ježišove stopy v uctievaní božského tajomstva a vo veľkodušnom nasadení pre druhých. Váš život bude každým dňom bohatší a radostnejší!

Panna Mária, vzor každého povolania, sa nebála vysloviť pri Pánovom volaní svojej „fiat“. Ona nás vedie a sprevádza. Maria s veľkorysou odvahou viery vyspievala

svoju radosť z toho, že vyšla zo seba a darovala svoje životné plány Bohu. K nej sa obracajme, aby sme boli plne disponibilní pre Boží zámer, ktorý má Boh s každým z nás, aby v nás rástla túžba vychádzať a ponáhľať sa k druhým (porov. Lk 1, 39). Nech nás Panna Mária chráni a prihovára sa za každého z nás.

Vatikán, 29. marca 2015

FRANTIŠEK

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/posolstvo-papeza-frantiska-k-52-svetovemu-dnu-modlitieb-za-duchovne-povolania/> (26.03.2025)